

[Jens Møller]

Hvad med ministeransvarligheden over for bevillinger til film, litteratur, teater osv.? Det er en sag, der har været oppe igennem flere år, og hvorom der har siddet et udvalg. Hvad vil regeringen med disse ting?

Vi hører lidt om det opsøgende teater, der jo ofte er mere eller mindre politisk. Hvordan har man tænkt sig at kontrollere dette teater, eller skal der ingen kontrol være? Hvem skal bestemme, om børnene skal overvære disse teaterforestillinger? Er det skole-nævnen? Er det forældrene? Eller er det noget, man bare vil trække ned over hovedet på folk ude omkring? Der er en lang række andre ting og problemer, som vi meget spændt venter på at høre nærmere om. Men som sagt må vi desværre sige, at alt tyder på en kulturpause under SV-regeringen, idet alt stort set vil køre videre, som det har gjort hidtil.

Så er der værdistigningsafgiften, som nu blev nævnt igen. Det er egentlig lidt uhyggeligt at tænke på, at man allerede nu bebuder et forslag, der først skal vedtages til april, for dette vil automatisk medføre en standsning af bogstavelig talt al handel med landbrugs-ejendomme i over ½ år med deraf følgende produktionsnedgang og stigning i arbejdsløsheden.

Det er egentlig fantastisk, at det skal være et af regeringens første initiativer, at den på denne måde vil være med til at øge arbejdsløsheden og hindre en stigning i den landbrugsproduktion, der jo i høj grad er valuta-skabende, alt sammen fordi denne skat skulle være en belønning til lønmodtagerne for tilbageholdenhed med lønkravene. Forstå det, hvem der kan. Det minder mig om manden, der sagde: undskyld, jeg kommer for sent, til gengæld går jeg lidt tidligt.

Så til nogle af de andre ordførere.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) brugte meget af sin taletid til at kritisere andre partier. Må vi have lov til at håbe, at det skyldes, at også han nu er ved at være træt og led og ked af at høre om fremskridtpartiets 2-3 patentløsninger. Det ville være skønt, om det var tilfældet.

Til hr. Erhard Jakobsen, der omtalte Afrikapolitikken, vil jeg sige, at vi kan på mange måder være enige i det, der blev sagt om denne politik. Vi har jo flere gange fremsat ønske om en anerkendelse af det sort-hvide overgangsstyre i Rhodesia og af den rege-

ring, der måtte fremstå af det parlament, der bliver valgt her i efteråret, om alt går vel, denne flertalsregering med sort flertal, og vi håber nu, at vi, når vi genfremsætter vort forslag om det her i den nye samling, vil kunne få støtte fra hr. Erhard Jakobsens parti til dette.

Derimod kan jeg ikke sige, at jeg var enig med hr. Erhard Jakobsen i hans udtalelse om u-landshjælpen. Hr. Erhard Jakobsen talte om mad, mad, mad. Det kan lyde meget, meget tiltalende lige i øjeblikket for de mennesker, der sulter, men vi må jo nok sige desværre, at det er en særdeles kortsigtet politik. Det er også en politik, der reelt vil sige: vi vil ikke gøre noget for at sætte jer i stand til selv at producere derude, vi vil bare sende jer mad. Med den stigning, der er i befolkningerne i u-landene, vil det meget hurtigt blive en særdeles uoverkommelig opgave for den rige verden at skulle forsyne dem med mad derude, alt det de ikke selv kan producere, og samtidig vil det være ganske umenneskeligt at køre på den måde. Det vil jo gøre disse mennesker, disse nationer, til almissemodtagere i al evighed. Det vil gøre dem til en slags flygtninge i eget land. Naturligvis skal vi give fødevarerhjælp i de tilfælde, hvor der er tale om en katastrofe, men ryggraden i u-landshjælpen må dog være hjælp til selvhjælp, at man selv kan komme derhen, hvor man kan klare sig selv. Problemet i u-landshjælpen er i virkeligheden ikke det, men at de rige landes hjælp til u-landene er alt for lille. Det er jo et af de tilfælde, hvor man somme tider må tage sig til hovedet og sige: det er fuldstændig vanvittigt, at mennesker ikke kan blive enige, når vi tænker på, hvad der verden over bruges af milliarder af kroner til rustning, til krig, til terrorbalance. Hvis vi bare tog nogle få procent heraf og anvendte dem til u-landshjælpen, ville man virkelig for alvor kunne hjælpe menneskene derude, og det ville jo ikke ændre en pind i den såkaldte terrorbalance. Den ville stadig være den samme. Hvorfor kan man dog ikke blive enige om det?

Statsministeren indbød igen til samarbejde. Som jeg har sagt før: kristeligt folkeparti tager imod indbydelsen. Vi kommer, når statsministeren sender bud efter os, og vil gerne tage del i de forhandlinger, der kan blive brug for. Vi vil gerne give regeringen en chance, ikke for regeringens skyld, men